

hverken for Nævn eller Raad til at afholde saadanne Udgifter, men kun Udgifter ved Rejser til Undersøgelser, har det navnlig for Raadets Vedkommende kun været i de faa Tilfælde, hvor Invaliderne selv har kunnet udrede Udgifterne, at de har haft Mulighed for at give Møde for paa-gældende Institutioner.

Merudgifterne ved denne Foranstaltning kan ikke antages at ville blive væsentlige.

Til §§ 6 og 7.

I Henhold til Lovens § 38 er Invalidenævnets Afgørelser vedrørende Sygehjælp endelige, medens Nævnets Afgørelser vedrørende Fastsættelse eller Nægtelse af Forsørgelser m. v. kan indankes for Invalideraadet, hvis Afgørelser er endelige. Endvidere bestemmes det i Lovens § 40, at ingen af de i Henhold til Loven trufne Afgørelser kan indbringes for Domstolene.

Der har nu gentagne Gange foreligget Tilfælde, dels hvor de nævnte Institutioner har været i Tvivl om den juridiske Fortolkning af Loven og søgt Ministeriets Udtalelse herom, dels hvor der mellem Nævn og Raad har været Divergens angaaende en saadan Fortolkning. I saa Henseende kan henvises til Bemærkningerne foran til § 3, hvoraf det vil ses, at Invalideraadet ved Fortolkningen af Lovens § 25 har anlagt en Forstaaelse, der efter Ministeriets Formening strider imod Loven og dens Forudsætninger, uden at der fra Ministeriet har været nogen Mulighed for at gennemføre den rigtige Fortolkning. Da Ministeriet gennem sit Kendskab til Lovbestemmelsernes Tilblivelseshistorie maa have de bedste Forudsætninger for at kunne fastslaa den rette juridiske Fortolkning af Loven, har man ved Ændringsforslagene til Lovens §§ 38 og 40 foreslaaet, at Spørgsmaal, hvis Afgørelse beror paa en *juridisk* Fortolkning af Loven, saavel af Nævnet som af Raadet kan forelægges for Socialministeren, hvis Afgørelse er endelig. Man mener herved, at der til Betyggelse for saavel Invaliderne som de paa-gældende Institutioner er skabt fornøden Sikkerhed for, at Loven gennemføres i Overensstemmelse med de Forudsætninger, hvorudfra dens Bestemmelser er givet. Denne Ændring tager altsaa alene Sigte paa Afgørelser vedrørende den juridiske Fortolkning af Loven, medens Enkeltafgørelser vedrørende Anerkendelse som Krigstjenestebeskedigelse, Invaliditetsbedømmelse m. v., vedblivende endeligt afgøres af Invalideraadet. Som Bestemmelsen herefter er affattet, vil den erstatte den nuværende Bestemmelse i § 40.

Til § 8.

Fra Krigsinvalidernes Side blev der allerede i Forbindelse med Lovændringen i 1932 rejst Krav om en Sørordning, hvorved der fra Statens Side blev draget Omsorg for at skaffe Krigsinvaliderne, specielt de svært-beskadigede, passende Arbejde, og saavel Invalidenævnet som Invalideraadet anbefalede, at der blev truffet en Ordning, hvorefter et saa stort Antal Krigsinvalider som muligt kunde blive beskæftiget. Sagen blev dengang overdraget til det særlige Udvalg angaaende Vanføreforsorg m. v., idet man mente, at Spørgsmaalet maatte løses i Forbindelse med Udvalgets Overvejelser om Invalidibeskaeftigelsesproblemet i Almindelighed. Da dette Udvalg ikke har kunnet støtte Krigsinvalidernes specielle Krav, har Foreningen nu atter rejst Spørgsmaalet, der vedblivende støttes af Nævnet og Raadet i det Omfang, en Ordning maatte kunne gennemføres.

Der er fra Invalidernes Side peget paa de i forskellige Lande gennemførte Lovgivningsforanstaltninger, hvorved det ligefrem er paalagt Arbejdsgivere, der beskæftiger et vist Antal Arbejdere, at antage Krigsinvalider i et til de beskæftigede Arbejders Antal svarende Omfang. Ministeriet har overvejet dette Spørgsmaal ud fra Ønsket om at søge at yde Krigsinvaliderne Støtte til at opnaa Beskaeftigelse, men man er kommet til den Opfattelse, at en Tvangsordning som den i forskellige Lande indførte, ikke lader sig gennemføre her i Landet. Da langt den største Del af Invaliderne er bosiddende i de sønderjyske Landsdele, var det nærliggende at tænke sig en saadan Pligt til at beskaeftige Invalidere paalagt Arbejdsgiverne i de sønderjyske Landsdele; men dette maa paa Forhaand anses for uigennemførligt. En Antagelsespligt maatte da gælde Arbejdsgivere i hele Landet, men det siger sig selv, at en saadan Ordning vil støde paa utallige praktiske Vanskeligheder og maa forudses at blive utilfredsstillende for alle Parter allerede af praktiske Grunde, hvorfor man ikke anser den for realisabel. Hertil kommer, at det ogsaa paa dette specielle Omraade maa have Vægt, at Vanføreudvalget har taget bestemt Afstand fra en Løsning af Beskaeftigelsesspørgsmaalet gennem Tvangsforanstaltninger.

Derimod mener man, at der gennem Invalidenævnet maatte kunne optages en Virksomhed paa Linie med den, som Invalideforsikringsretten udfolder ved at virke for at skaffe Beskaeftigelse til Invalidere i saadanne Stillinger i Statens eller Kommunens